

Jeg maa dog først tillade mig at gøre nogle Bemærkninger om, hvorledes Sagens Historie er, og det vil da erindres, at Toldkommissionens Flertals Forslag gik ud fra den Grundsætning, at der skulde være Balance paa Toldloven; og dette skulde tilvebringes paa den Maade, at man afskaffede Tolden paa adskillige Produktionsfor-nødenheder, saasom Kul, Jærn og deslige, at man nedsatte i passende Omfang Tolden paa mange Forbrugsartikler, at man regule-rede Beskyttelsen, og at man som Mod-vægt mod alt dette og for at skaffe den forøgede Indtægt, som blev nødvendiggjort herved, maatte søge at forhøje Tolden paa Luksusartikler, alt hvad der i vidt Omfang kunde regnes med til Luksusartikler. Det var altsaa en Grundsætning, som i Virkeligheden gik ud paa, at man vilde lette Toldbyrden saa meget, som det var muligt, for de mindrebemidlede. Regeringen indtog det samme Standpunkt den Gang. Regeringen fremsatte nemlig Forslaget om Toldafgifterne i den samme Skikkelse, som Toldkommissionens Flertal havde givet det. Men da Sagen kom til Folketinget, forkastede Folketinget øjeblikkelig Grund-sætningen om Balance paa Toldloven; derom skulde der ikke være Tale. Den Behandling, som Folketinget gav Toldloven, kan jo karakteriseres derved, at man i meget høj Grad nedsatte Tolden paa en stor Del af de finansielle Toldsatser. Hvorledes man behandlede Beskyttelsessatserne, skal jeg ikke i denne Forbindelse komme nærmere ind paa; jeg vil blot sige saa meget, at som alle Medlemmer af Tinget vide, blev Resultatet af Behandlingen i Folketinget, at man kom til en Nedgang i Toldindtægterne, som ansloges til halv-sjette Million Kroner, efter de daværende Forhold, beregnet efter Indførselsmængde o. s. v., som den var den Gang. Det vil ogsaa vides af de fleste, at Forholdet er det, at hvis man skulde regne efter den Indførselsmængde, som der i Gennemsnit har været i Aarene 1896—98, vilde Nedgangen nærmere komme op til 7 Mill. Kr. Af denne store Nedgang erklærede den daværende Finansminister sig villig til at modtage ukompenseret en Nedgang paa halvanden Million Kroner, deraf var Følgen altsaa, at man skulde skaffe Kompensation for et Beløb af 4 Mill. Kr. Men Folke-tinget tilbød, som bekendt, ikke nogen Kompensation. Hvad dette vil sige, at man nedbringer Indtægterne med 5½ Mill. Kr., uagtet man erkender, at Staten ikke kan taale at nedbringe dem mere end med 1½ Mill. Kr., altsaa lader 4 Mill. Kr. udækket,

vil enhver forstaa. Det vil jo sige, at man lader det svæve fuldstændig i Luften, hvor de 4 Mill. Kr. skulde komme fra. Det nytter kun lidt, at man i den Henseende henpeger paa, at det kan man altid blive enig om bagefter, thi det er netop et stort Spørgsmaal, om man kan blive enig om det bagefter. Man kan blive enig om noget saadant samtidig, thi naar man erkender, at man ikke kan taale en Nedgang paa 4 Mill. Kr., er der Nødvendighed for at skaffe dem, og der er ogsaa Nødvendig-hed for, at man bliver enig derom, fordi man overhovedet ellers ikke kommer til nogen Nedgang, idet man da ikke faar nogen Toldlov. Men havde man først faaet en Toldlov, hvor skulde man saa være sikker paa at faa den Kompensation, som alle ere enige om ikke kan undværes? Det var altsaa Situationen. Jeg maa vel nok have Lov til at sige om en saadan Politik, at forsigtig er den i alt Fald ikke, set fra Statskassens Synspunkt, som jo nødvendigvis maa have sine Indtægter. Ingen Privatmand vilde under saadanne Omstændig-heder handle paa den Maade, at han bort-gav en saa stor Del af sine Indtægter uden at sikre sig, at han havde Erstatning paa anden Maade, naar det simpelthen be-roede paa ham selv, om han vilde bortgive dem, og det beror jo paa Lovgivnings-magten, om den vil bortgive disse Indtægter uden at faa andre i Stedet. Altsaa for-sigtigt var det i alle Tilfælde ikke. Men aabent var det heller ikke, thi det var en given Ting, en sikker og klar Forudsæt-ning, som alle kendte, at Regeringen gik ud fra, at Kompensationen skulde skaffes ved Forhøjelse af Brændevinsafgiften, det var der ikke nogen Tvivl om. Det blev udtrykkelig udtalt af den daværende Fi-nansminister, saaledes som ogsaa den højt-ærede Finansminister i Gaar udtalte, det blev udtrykkelig sagt: Det er det, jeg gaar ud fra; der maa jeg faa Kompensationen. At man mente det samme i Landstinget, at man havde samme Opfattelse her i Tin-get, kunde ingen betvivle. I alt Fald kunde ingen betvivle det, efter at Loven var kommen herop første Gang, og man havde de Udtalelser, der fremkom her. Det er altsaa noget, som er ganske givet og klart, at det var Forud-sætningen. Jeg erkender naturligvis med største Berødvillighed, at et Løfte om Brændevinskatten er aldrig givet, det er aldeles givet og klart, at derom kan der ikke være Tale. Men det var en saadan Forudsætning, som alle vidste, alle maatte med Sikkerhed gaa ud fra, at det var en